

tagne lige saa fyldestgjørende som tidligere. Det var dette, der blev vedtaget i 1861. Jeg skal kun bemærke, at den Gang kan Ministeren i alt Fald ikke bestynde Venstre for at være Majoritet. Ti Nar efter blev Posten som Direktør ved Horsens Straffeanstalt vakant. Det er i 1871, og det er det Tidspunkt, hvorom den meget ærede Justitsministers Udtalelse dreier sig; da falder nemlig dette Direktørhonorar bort i Henhold til den tidligere Beslutning, og det hedder da i Finanssuddvalgets Anmærkninger til den paa gjældende Post: „Det bemærkes, at det paa denne Post hidtil til Direktøren ved Horsens Straffeanstalt bevilgede Honorar ved den tidligere Direktørs Afgang er bortfalden. Amtmanden over Aarhus Amt har uden Bederlag overtaget Direktørens Forretninger ved den nævnte Anstalt“. Det er altsaa udført ganske paa den Maade, som det var tilfaldet, nemlig at man i Stedet for en med et lille Honorar aflagt Direktør har faaet en anset Mand til at paatage sig dette Hverv uden Honorar, og det er det Forhold, der bestaar den Dag idag. Havde der været nogen særlig Opfordring for Justitsministeriet til at søge at retablere det tidligere Forhold eller ordne det paa en anden Maade under Hensyn til, at i Mellemtiden var den almindelige borgerlige Straffelov udfkommen, dersom man havde anset det for at være af nogen Betydning, havde det selvfølgelig været Ministeriets Sag paa den Tid at søge tilveiebragt en Ordning, men den Ordning, der nu bestaar, er den, at der i Virkeligheden findes denne Direktør fremdeles, nemlig Amtmanden i Standerborg. Jeg vil blot oplyse dette, for at man ikke siden skal se, at det bliver benyttet under Diskussion, jeg antager nærmest udenfor Salen, som om det var en Sag, som Rigsdagen havde paadraget sig et særligt Ansvar for. — Da jeg har Ordet, vil jeg uden egentlig at blande mig i den øvrige politiske Debat, som den ærede Ordfører har ført med tilstrækkelig Dygtighed, kun lige overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) udtale en Forundring over, at det ærede Medlem nu vil søge at lægge Skylden for Forholdene ved Horsens Straffeanstalt, eller mulig lægge Skylden derfor over paa Fængselsreglementet af 1873, thi ogsaa deri ser jeg et Vidnesbyrd om det ærede Medlems tilbagegaaende Bevægelse, og det ikke alene paa det politiske Omraade, men paa et Omraade, som undrer mig endnu stærkere, nemlig paa det humane. Jeg vil netop foranlediget ved det ærede Medlems Uttring tage Fængselsreglementet af 1873 i Forsvar som et Udtryk for vore Dages udbillede humane Følelse selv lige

overfor Forbrydere. Det blev hilset med Bisfald her i Thinget, og vi skyldte den foregaaende Justitsminister Anerkjendelse for det Fremstridt, der den Gang skete med Hensyn til Udviklingen af Forholdene i vore Fængsler. Men hvorledes det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds nu kan staa frem og give Anvisning paa Fængselsreglementet af 1873 som Grund til disse Forhold, naar han veed af det foreliggende Forhør og Domsudskriften, at det er fortrinnsvis Betjentene ved disse Anstalter, som have foranlediget dette, og saa at henstille det, som om det var Behandlingsmaaden af Fangerne gennem det nye Reglement, der egentlig havde haft det væsentlige Ansvar og Skyld — det negter jeg ikke, at jeg næppe havde ventet i det Mindste paa dette Omraade af det ærede Medlem, at han vilde have betraadt i den Grad Reaktionen Sted.

Nimestad: Hvad det Sidste angaar, skal jeg bemærke, at naar jeg har talt om, at det vel var værd at undersøge, hvad Grunden kunde have været til, at disse Forhold have taget et saa stort Omfang, og hvad der kunde gøres derimod, havde jeg ved det Første, som jeg henstillede, tænkt paa, om der ikke burde etableres i selve Anstalten en dobbelt Kontrol, og om ikke netop det, at man, som det ærede Medlem oplyste, som bort fra at have en saadan Kontrol indenfor Anstalten, boende deri, med stadig Udgang dertil, var en af Grundene til, at Forholdene have kunnet udvikle sig paa en saa uheldig Maade, som det er sket. Det er Noget, som fortjener nærmere at undersøges. Jeg kan heller ikke i mindste Maade tage den Henstilling tilbage, jeg gjorde om, hvorvidt det ikke burde være Gjenstand for Overveelse, om ikke Systemet af 1873 skulde have haft nogen Indflydelse, om ikke den friere Stilling, Fangerne have faaet, og deres Færd med Omverdenen, der jo har været Bæveren af adskillige af de Handlinger, der have fundet Sted, netop har kunnet lette dem saadanne Handlinger. Dette kan jeg ikke i næste Maade kalde tilbage, og jeg veed heller ikke, hvorfor det ærede Medlem satte mig i

Retkælf.